

ZALÁN TIBOR

és néhány borús reggeli üzenet...

Hét X Ilia Miskának

x,

*és eljött
ami elmúlt
a korokról beszélek
verőlegények
idejéről és az évek
mik ismét
itt zenélnek itt és
képletesen leverik nem
egészen képletes vesénket
hogy
volt harc
vagy valami a féle
ilyenek
jutnak eszembe
félbe hagyva mit el
se kezdtem e koranyári
zagyva esten írni de egy whiskys
pózba óvatlan vagy nagyon is óva beleestem
ismét
az idők
és az évek
korokról beszélek
verőlegényekről épp
amik és akik eljönnek ismét
leverni nem is képletes vesénket
helyet adva a lassúdad gyászzenéknek*

xx,

és mégis
a nehéz évek
miket úgy utáltunk
színesednek bennünk
arcunk
fekete fehérből
lassan színesre vált
az ady-tér bitumenjén
gesztenyék koppannak noha
nem
emlékszem
hogy gesztenyefák
lettek-lehettek volna ott
én másnaposan idegen ágyból
kelve
ki épp a
falat támasztom
te érkezel kezekben
szatyorra hajazó aktatáska
hogy van de a válasz már nem
érdekel
vagy csak
nem hallatszík
el hozzád vagy nem
is mondom szarul tanár
úr kurvára és állatian szarul
de
akinek
mondanám
ha mondtam volna
már megint nincs jelen
csak ezüst füst lengedez
a félig nyitva maradt nagykapu
részéből vissza részéből vissza vissza rám

xxx,

sokat
ír mondtad
és égett a pofámról
a bőr pedig csak meg
akartam felelni neked végre
azt hallani hogy lesz magából valami
szobádig
hatoltam egy
csokornyakkendő
komoly férfin keresztül
vergődve ki csak mikszáth-
mondatokban terjeszkedett akkor
a nagy
költők csak
egyfélét írnak
de én sokféle nagy
költő akartam lenni még
délután megkerestem a tiszta partján
juhász
gyulát te
hányfélét írtál
bolond alak és a
kalapod miért tartod
ilyen idétlen pózban a
lábad mellett ezen a szobron
képzeld egy jogászlányt annának
hívtam egész éjjel és nem tudom már
hogyan
is hívták
így születik
a mítosz ha én
szállok ha én szállni
születtem de csak ittam
és a szállás valami rossz ágyon
megesett sokféle zuhanás volt na csak
ne
igyon
annyit a

végén megárt
olvasson többet
és keressen magának
nevet amit a mű fölé rak
ha a tiszatájban megjelentetem
a versét *keresem nem találok keresem*

XXXX,

és
most
hogy a
verők és a
verték a trónus
lábánál hevernek és
egy tálból cseresznyéznek
elnézlek
hát érdemes
volt vagy lett volna
tönkremenni hogy most
a sok új és régi szolga dalolva
nevessen azon keveseken akik nem
vettek
ki a tálból
! nem érte meg
elmondom így érzem
kár volt te tudod s szégyen
most baleknek lenni akkor sem
volt érdem legfeljebb kényszerforma
mibe
a lélek
föltalálta
magát és mint
a nátha lázzal járt
és taknyot csapott a
falra hova írva volt hogy
panek hülye meg hogy kádár
a nemzet atyja nemezget hátulról

*seggbe minket és mindenki nevetett
és mindenki tartotta és mindenki hagyta*

XXXXXX,

*tápén
alkonyodik
az őzek a vízre
hajolnak majd arra
fordítod egyszer a lépted
már se egyetem se tanítványok
sem semmiféle fölösleges zárványok
a föld
szaga eltölt
szemüvegeden
pára letörlőd és túl
a másik parton ábrákat
formál az égen a nyári alkony
nézed
eltűnődsz
az
ember
után mi marad
néhány köteg újság
kivágatok zsákszámra
levelek kik vigyáztak rád
és kik voltak akkor is veled
amikor elgurulni álmodtad fejed
a
parton
lassan mész
lassított járásban
hullong a levél neszez
észre sem veszed a levegő
hideg üzenetét hogy minden mi
elkezdődött a végéhez tér meg egyszer
volt egy ember hol nem egyszer és mögötte
nem volt ott nem hullámozott nem sírt fel a tenger*

xxxxxx,

és
voltak
akik akkor
elmentek vissza
se néztek és pergett
a könnyük úgy férfiatlan
titkon és káromkodtak ha látták
hogyan szeged fölé húz a szivárvány
és
voltak
akik maradtak
akkor és azután a
hídon át ételhordóval
jártak biciklipumpával a
műanyag szatyorban és mahlert
fütyörésztek a déli harangszó mellé
míg rágta őket a rák akár a magány belül
és
voltak
akiket kivetett
az alom magából
és a hatalom vetett nekik
cserébe ágyat kiket a pénzszag
és az önimádat olyan magasra tett
hogyan seggüket mutatják most arcuk helyett
és
voltak
akik éltek
és akik most holtak
és voltak akiből nem lett
férges földi hulla csak erkölcsi nulla
és
voltak
akik behódoltak
és akik nem és voltak
akikről nem fog szólni ez
a vers – sem majd a történelem
és

voltál
ott középen
elveszett elveszők
közt örökös főszerkesztő
mindünknek holtunkig a tanár
és mindünk elhagyottja voltál és lettél
hiába tudjuk már hogy a madár soha visszajár

xxxxxxx,

majd
vonatra ülsz
egy éjjel elindulsz és
reggelre a ködök közt leszel
eltévedt lovas vak ügetését hallod
mire a tápéi csönd nyugtalanul ráfelel
az
ablakon
kinézel a táj
ismerős és mégis
annyira távoli nem hallani
ahogy zúgva nő a fű a sírokon
sóhajtasz hallgatsz – elérted birodalmaid